

Arrest

nr. 179 994 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 5 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ANTHONIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 7 januari 2011 te Accra in het huwelijk met K.K., een man met de Ghanese nationaliteit die tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk is gemachtigd.

1.2. Op 17 oktober 2013 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Abidjan een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in het Rijk te kunnen vervoegen. Ook voor de kinderen van verzoekster en haar echtgenoot werd een visum type D aangevraagd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 april 2014 de beslissing om een visum type D toe te staan aan verzoekster en de twee kinderen van haar echtgenoot, waarvan één gemeenschappelijk.

1.4. Verzoekster en de twee kinderen van haar echtgenoot kwamen op 25 april 2014 het Rijk binnen en zij kreeg vervolgens een A-kaart.

1.5. De administratieve diensten van de gemeente Olen brachten verweerder op 26 januari 2016 op de hoogte van het feit dat verzoekster niet meer bij haar echtgenoot woonde en in een vluchthuis verbleef.

1.6. Verzoekster werd op 1 maart 2016 in het bezit gesteld van een schrijven van verweerder van 25 februari 2016 waarin deze aangaf dat hij overwoog om een einde te stellen aan haar verblijf en haar uitnodigde om documenten aan te brengen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband met de persoon die zij vervoegde, inzake de duur van haar verblijf in het Rijk en inzake het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 augustus 2016, na onderzoek van de door verzoekster aangebrachte stukken, de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 5 september 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied van het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

En het kind: [K.D.], geboren op [...]

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en der verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks-of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 07.01.2011 te Ghana met [K.K.].

Zij kwam aan in België op 25.04.2014 met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 23.05.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een inschrijving in het vreemdelingenregister (=A-kaart) met een geldigheidsduur van 1 jaar. Deze werd verlengd tot 03.05.2016 onder bepaalde voorwaarden waaronder samenwoont met de echtgenoot

Uit een fax d.d. 26.01.2016 van de gemeente blijkt dat betrokkene en het gezamenlijk kind niet meer samenwonen met de gevestigde echtgenoot/vader. In deze fax werd tevens vermeld dat betrokkene en het gezamenlijk kind sedert 22.06.2015 in het vluchthuis zitten wegens partnergeweld.

Een attest van het CAW dd. 29.02.2016 bevestigt [...]eveneens dat betrokkene in een vrouwopvang verblijven. In dit attest staat weliswaar vermeld dat dit pas sedert 19.11.2015 is.

Betrokkene ondertekende op 01.03.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn van herkomst. Tevens werd gevraagd naar bewijzen waaruit blijkt

dat het partnergeweld werd opgesteld, hiervoor werden pv's, medische attesten en attest van het opvangtehuis gevraagd.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

Er werd een meldingsfiche opgesteld op 04.05.2015 met feiten van huiselijke moeilijkheden/ gezinsconflict zonder slagen.

Uit een pv opgesteld op 25.02.2016 verklaarde zij het volgende: nadat we drie maanden samen waren is het eerste geweld begonnen. Vanaf dan is alles begonnen [e]n nooit gestopt. Mijn man was en is een man met een zeer opvliegend karakter. In Afrika is dit soms normaal en heb ik dus nooit klacht willen indienen. Mijn man wilde altijd mijn paspoort afnemen en mij terug sturen naar Ghana. Mijn man zou dan alleen met onze dochter in België blijven. Ik zou dan zonder paspoort niet meer kunnen terug komen. Wanneer hij vroeg om mijn paspoort kreeg ik vaak slagen. Er was een zware druk van hem uit om dit paspoort te bekomen. Op een bepaald ogenblik heeft hij me gezegd de woning te verlaten dat hij me anders zou doden.

Betrokkene verklaart echter ook geen foto's van de verwondingen te hebben alsook dat er geen getuigen waren en helaas geen vaststellingen door een dokter.

Betrokkene verklaarde tevens dat ook hun gezamenlijke dochter geslagen werd door de vader en dat ze haar vader niet meer wil zien.

Vervolgend werden 2 doktersattesten overgemaakt:

1ste doktersattest van dr. [V.A.] d.d. 26.02.2016. Hierop staat het volgende vermeld: "ik zag deze patiënt op 09.07.2015 naar aanleiding van een verhaal van partnergeweld. Ik kon geen objectieve afwijkingen vaststellen."

2de doktersattest van dr. [V.H.] d.d. 17.03.2016. Hierin staat het volgende vermeld: "attest opgemaakt op verzoek van patiënte. Hierbij bevestig ik als behandelend huisarts dat [G.A.] mij 2 x raadpleegde met als klacht herhaaldelijk toebrengen van slagen en verwondingen door haar echtgenoot. Data van raadplegingen in dit verband 08.05.2015 en 05.06.2015.

Uit een schrijven van het parket van Turnhout dd. 03.08.2016 blijkt dat het dossier [K.K.] – familiale twist – feiten te Leuven op 03.09.2015, dossier TU42.98.1435-15 geseponeerd werd wegens onvoldoende bewijzen.

We kunnen er dus redelijkerwijs van uitgaan dat het aangehaalde huiselijk geweld niet werd bewezen.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van de overgelegde documenten, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene en haar kind.

Er zijn geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis van artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid.

De Raad merkt ambtshalve op dat het niet betwist is dat het kind van verzoekster, D.K., minderjarig is en dit kind zijn gebruikelijke verblijfplaats in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van D.K. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit.

Het minderjarig kind dient dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Het beroep is, gelet op het voorgaande, onontvankelijk in de mate dat het door verzoekster werd ingesteld als vertegenwoordiger van het minderjarige kind D.K.

3. Onderzoek van het beroep ingesteld door verzoekster in eigen naam.

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 11, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf in het land, zowel voor de verzoekende partij als haar dochter wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende wijze”.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren ter staving van haar beslissing.

Uiteenzetting van het middel:

In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij bij toepassing van Art. 11§2 van de Vreemdelingenwet dat letterlijk stelt dat: “ Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gevolmachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van een kind, zodat het hoger belang van het kind en van het gezinsleven van verzoekster en haar man in rekening moet worden genomen, beschermd door Art. 8 van het E.V.R.M. en Art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie.

Dat echter in de bestreden beslissing enkel en alleen wordt gesteld dat verzoekster op 1 maart 2016 een document heeft ondertekend waarbij bewijzen worden gevraagd die de DVZ zou moeten toelaten haar situatie te onderzoeken.

Dat vertoonster zich niet bewust was dat specifiek werd gevraagd naar de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf en haar banden met haar land van herkomst en de overheid niet aantoonde dat zij verzoekster hier op heeft gewezen.

Dat zij daarom enkel stukken bezorgde i.v.m. de feiten van partnergeweld, waarnaar blijkens de bestreden beslissing ook werd gevraagd.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vermits verzoekende partij er zou voor kiezen geen andere bewijzen voor te leggen, wordt verondersteld dat haar situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van de overgelegde documenten een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoekster en haar kind.

Dat zodoende de DVZ in feite helemaal geen rekening heeft gehouden met de aard van de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, zoals expliciet vereist door Art. 11§2 van de vreemdelingenwet.

Dat de DVZ deze elementen helemaal niet heeft onderzocht en dus niet zorgvuldig heeft gehandeld.

Dat zij zich er niet toe kan beperken om louter te stellen dat als men geen bewijzen bijbrengt, men geen onderzoek moet verrichten, waarbij verzoekster duidelijk stelt dat zij er nooit op werd gewezen dat dit de mogelijke gevolgen konden zijn van de gestelde vraag.

Dat zulks zoveel te meer geldt nu het belang van een kind en de bescherming van het gezin in het gedrang is waarbij ook het recht op respect voor zijn gezin in hoofde van de vader van tel is.

Dat verzoekster dient te benadrukken dat zij al meer dan 2 jaar in het land verblijft, dat zij slechts tijdelijk gescheiden leefde van haar man, dat de man altijd contact heeft gehouden met zijn dochter, dat zij terug verzoend zijn, dat zij terug samenwonen in hun woning en de dochter terug naar haar school gaat.

Dat uit de stukken 16 t.e.m. 19 blijkt dat de dochter gedurende kort tijd (van 03/06/015 tot 12/09/2016) niet naar de haar vertrouwde school ging maar thans opnieuw op haar plaats is in deze school (zie verklaring, stuk 19).

Dat uit dit laatste stuk ook blijkt dat ook verzoekster zich engageert in de schoolwerking.

Dat met dit alles geen rekening werd gehouden en dit ook niet werd onderzocht.

Dat de bestreden beslissing bijgevolge ook niet vermeld[t] waarom met deze elementen geen rekening werd gehouden.

Dat alleszins, de DVZ kennis had of kon hebben van een aantal van de gegevens die bepalend zijn in het licht van het onderzoek vereist door Art. 11§2 van het GerWb., zo onder meer het feit dat de vader al jarenlang legaal in het land verblijft, dat het gezin geruime tijd samen hebben gewoond, dat de moeder in een tijdelijke opvang zat, dat er wel degelijk een feitelijke bezoekenregeling was tussen vader en dochter, dat het om een tijdelijke crisissituatie ging, dat zij altijd beiden een woning hebben gehuurd, dat de dochter schoolplichtig is en na een kort onderbreking terug naar haar oude school gaat (zie stukken 16 t.e.m. 19), maar in bestreden beslissing ook met de deze elementen geen rekening wordt gehouden en ook niet wordt gemotiveerd waarom hier geen rekening mee wordt gehouden.

Dat bovenaldien in de bestreden beslissing ook niet afdoende werd gemotiveerd waarom de feiten van huiselijk geweld niet als bewezen worden aanvaard.

Dat de seponering van het parket niets bewijst, want dergelijke seponering afhankelijk is van het beleid van het parket.

Dat het bijzonder moeilijk is om interfamiliair geweld te bewijzen maar vertoonster toch diverse bewijzen aanbracht, waaronder doktersattesten, een meldingsfiche, een P.V. etc.. 6

Dat de DVZ alleszins deze bewijzen niet vermag te negeren en niet naast zich neer kan leggen. Dat zij niet over de vereiste kennis beschikt om hier over te oordelen.

Dat de stukken bijgebracht door verzoekster de feiten van interfamiliair geweld in ieder geval aannemelijk maken meer bepaald de melding politie van deze feiten aan de politie, het tijdelijk verblijf met ha[a]r dochter in een vluchthuis, de opstart van een procedure voor de familierechtbank, de bewijzen van herhaald bezoek aan de huisdokter die melding maakt van de klachten etc..

Dat in de bestreden beslissing niet, alleszins niet afdoende wordt gemotiveerd waarom met deze elementen geen rekening wordt gehouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot intrekking van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers geduid dat werd vastgesteld dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot in functie van wie zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten en dat zij in een vluchthuis verblijft. In deze beslissing wordt verder uiteengezet dat verzoekster op basis van de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet kan worden beschouwd als een slachtoffer van echtelijk geweld. Verweerder heeft tevens vermeld om welke reden hij de aangebrachte documenten inzake het huiselijk geweld als onvoldoende bewijskrachtig beschouwt. Verweerder lichtte ook toe dat verzoekster naliet om andere bewijzen aan te brengen omtrent haar gezinssituatie, haar sociale en culturele integratie in België en de bindingen met haar land van herkomst, zodat niet blijkt dat haar terugkeer naar dat land schadelijk zou zijn voor haar en haar kind. Daarnaast heeft verweerder aangegeven dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoekster is verstreken. Hij heeft ook benadrukt dat hij rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat hij geen aanwijzingen ziet inzake het bestaan van belemmeringen wat betreft de mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak voornamelijk te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster zelf uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen enkel contact meer wenste met haar echtgenoot en “*al zeker geen relatie meer met hem*” en dat zij gedurende langere tijd werd opgevangen in een vluchthuis en werd gesteund door het OCMW. Verweerders standpunt dat verzoekster geen werkelijk gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd vindt derhalve steun in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoekster stelt dat zij zich ondertussen heeft verzoend met haar echtgenoot en dat dit onder meer blijkt uit het feit dat haar dochter sedert 12 september 2016 opnieuw is ingeschreven in de school waar zij voorheen les volgde moet worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en die dateren van na het ogenblik dat deze beslissingen werden genomen. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 10 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij slechts kortstondig van haar echtgenoot gescheiden leefde en dat *“het om een tijdelijke crisissituatie ging”*, aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat zij in juni 2015 reeds haar echtgenoot verliet en een jaar later nog steeds gescheiden van hem leefde.

Inzake verzoeksters stelling dat zij zich heden weer met haar echtgenoot heeft verzoend, dat haar kind weer naar de school gaat waar het voorheen was ingeschreven en dat zij ook taken opneemt binnen deze school, kan de Raad enkel aangeven dat het haar vrijstaat een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op basis van de volgens haar gewijzigde toestand. Haar verklaringen en overtuigingsstukken hieromtrent laten de Raad evenwel niet toe te besluiten dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen op 26 augustus 2016 is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekster wijst er terecht op dat verweerder alvorens over te gaan tot de intrekking van het verblijf rekening diende te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van haar verblijf in het Rijk en met haar familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Zij toont evenwel niet aan dat verweerder dit niet of onvoldoende heeft gedaan. Verweerder heeft er in de bestreden beslissing immers op gewezen dat verzoekster aangaf dat haar echtgenoot dreigde haar te doden en dat zij haar toevlucht diende te zoeken tot een vluchthuis, zodat *“de aard en de hechtheid van de gezinsband”* van verzoekster en haar echtgenoot zonder meer duidelijk is. Verweerder heeft ook uiteengezet dat verzoekster pas sedert 2014 in België is en heeft dus kennis genomen van de duur van haar verblijf. De duur van verzoeksters verblijf in België is ook kort in vergelijking met de duur van haar verblijf in haar land van herkomst, zodat niet blijkt dat de duur van haar verblijf enige relevantie heeft en verweerder hier meer aandacht aan zou moeten hebben besteed. Verzoekster heeft voorts nagelaten stukken aan te brengen die zouden aantonen dat het eventuele ontbreken van familiebanden of sociale en culturele banden met haar land van herkomst een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissingen te nemen. Zij kan ook niet voorhouden dat zij zich niet bewust was van het feit dat zij stukken kon aanbrengen omtrent de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk en het al dan niet bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst en dat verweerder haar niet heeft op gewezen op deze mogelijkheid. Verweerder heeft haar immers bij schrijven van 25 februari 2016 expliciet op deze mogelijkheid gewezen en verzoekster heeft dit schrijven op 1 maart 2016 voor ontvangst ondertekend. Verzoekster toont ook niet aan dat zij en haar dochter geen familiebanden of culturele of sociale banden meer zouden hebben in het land waar zij werden geboren en het grootste deel van hun leven verbleven, waardoor zelfs niet kan worden vastgesteld dat zij enig belang heeft bij haar grief.

Verzoekster stelt ook onterecht dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven. Verweerder heeft namelijk duidelijk gemotiveerd dat er geen gezinsleven meer was tussen verzoekster en haar kind enerzijds en de man die zij in België vervoegde anderzijds. Hij heeft gewezen op de echte-lijke problemen die volgens verzoeksters verklaringen gepaard gingen met geweld en bedreigingen ten aanzien van haar en haar dochter en naar het feit dat zij aangaf dat ook haar dochter, die met haar in een vluchthuis diende te worden opgenomen, haar in België verblijvende vader niet meer wil zien. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar bewering dat verweerder zou zijn voorbijgegaan aan het hoger belang van het kind. Verweerder heeft er in het belang van dit kind immers voor gekozen haar de verblijfssituatie van de moeder die haar effectief verzorgt te laten volgen.

In zoverre verzoekster erop wijst dat ook rekening dient te worden gehouden met het recht van haar echtgenoot om zijn gezinsleven gerespecteerd te zien kan het volstaan te duiden dat haar echtgenoot geen partij is in voorliggende zaak en dat niet blijkt welk persoonlijk belang zij heeft bij deze grief. Bovendien moet worden herhaald dat de stukken van het administratief dossier aantonen dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen geen effectief gezinsleven meer bestond tussen verzoekster en haar kind enerzijds en de echtgenoot, respectievelijk vader anderzijds en dat verzoekster ook poogde om elk contact van haar en haar dochter, die volgens haar verklaringen ook werd geslagen, met deze man te vermijden. De bestreden beslissingen hebben trouwens niet tot gevolg dat verzoeksters echtgenoot – zo hij dit al zou willen – geen contacten meer kan onderhouden met zijn dochter. Hij kan gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen, hij kan haar bezoeken in het buitenland en hij kan haar bij hem uitnodigen.

Verzoekster stelt dat het moeilijk is om huiselijk geweld aan te tonen maar maakt niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de door haar aangebrachte stukken

niet toelaten te concluderen dat zij effectief het slachtoffer werd van geweldpleging door haar echtgenoot, die zij verkoos te verlaten. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad ook dat verweerder de door verzoekster aangebrachte stukken geenszins heeft genegeerd, dat hij deze stukken heeft onderzocht en dat zijn standpunt inzake deze stukken niet kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende nuttige gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.5. Aangezien verzoekster niet bewijst dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten bestond of dat enig beschermenswaardig aspect van haar privé- of familielevens in het gedrang wordt gebracht, kan, op basis van verzoeksters uiteenzetting, ook geen schending van voormelde bepalingen worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat in de bestreden beslissing verzoekende partij en haar dochter bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoekende partij, vooraleer tot deze beslissing te komen niet werd gehoord en geen rekening werd gehouden met de belangen van het kind en het gezins- en familielevens van verzoekster.

Dat zodoende de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en de overheid niet op een zorgvuldige wijze tot een beslissing is gekomen.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren ter staving van haar beslissing.

Uiteenzetting van het middel:

In art. 74/13 van de Vreemdelingenwet staat expliciet vermeld dat het bestuur wanneer het een verwijdf[...]eringsmaatregel neemt, rekening dient te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familielevens de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat hieruit wordt afgeleid dat diegene tegen wie men een verwijderingsmaatregel wil nemen het recht heeft om te worden gehoord (Zie Hof Van Justitie 11 december 2014 in de zaak C-249/13 en Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen 31 juli 2015 inzake 150.278, Tijdschrift Vreemdelingenrecht 2016 p. 74).

Dat dit in casu niet geschiedde.

Dat verzoekster, indien zij zou zijn gehoord, zekerlijk relevante gegevens en stukken had kunnen bezorgen, waaronder o.m. dat er nooit een echtscheiding tot stand kwam, de stand van de procedur[es], het feit dat er regelmatig contact was tussen vader en dochter, het gegeven dat zij terug verzoend is met haar man, dat zij terug een gezin vormen, dat de dochter naar haar oude school gaat (zie stukken 16 t.e.m. 20)etc..., elementen waarmede de overheid in het licht van Art. 74/13 verplicht was rekening mede te houden.

Dat de overheid alleszins in het licht van Art. 8 van het EVRM een belangenafweging had moeten maken.

Dat verzoekster nooit een precair verblijfsrecht heeft gehad.

Dat het bestaan van een gezin vaststaat en afdoende blijkt uit de bijgebrachte stukken (bewijs van samenwonen, gezamenlijk huurcontract, tijdelijk karakter feitelijke scheiding, verzoening)

Dat uit de motieven van de bestreden beslissing nergens blijkt dat een billijke afweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing.

Dat volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschied[t] aan de hand van de fair-balance-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid EVRM.

De omvang de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zij[n] aan het voorliggen individueel geval.

Dat deze afweging tevens wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 18 december 2014, inzake 135.526).

Dat in casu de bestreden beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd.”

3.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing steeds moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.2.2.2. Daar verzoekster, alvorens de bestreden beslissingen werden genomen, door verweerder werd uitgenodigd om documenten over te leggen die hem dienden toe te laten een beter zicht te krijgen op haar relatie met haar echtgenoot en om na te gaan of er eventuele hinderpalen bestonden om een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat zij niet werd gehoord. Hierbij moet erop worden gewezen dat de hoorplicht niet impliceert dat verweerder steeds een mondeling onderhoud met de persoon ten aanzien van wie hij een beslissing wenst te nemen dient te hebben, doch wel dat hij deze persoon de kans dient te geven om de inlichtingen te vertrekken die hij nuttig acht en hieraan werd in casu voldaan.

Verzoekster heeft van de gelegenheid die haar werd geboden om haar relatie met haar echtgenoot te verduidelijken geen gebruik gemaakt om te duiden dat zij zich zou verzoenen, doch heeft enkel stukken aangebracht waaruit de volgens haar definitieve stopzetting van haar relatie bleek.

Verweerder heeft de bestreden beslissingen deugdelijk voorbereid en heeft de afwegingen die nuttig waren gemaakt. De feitelijke gegevens waarop deze beslissingen zijn gebaseerd vinden ook steun in het administratief dossier.

Een schending van de hoorplicht iuncto de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.2.2.3. Zoals reeds vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel heeft verweerder het hoger belang van het kind van verzoekster in aanmerking genomen en op correcte gronden vastgesteld dat er geen effectief gezinsleven meer was tussen verzoekster en haar kind aan de ene zijde en haar echtgenoot aan de andere zijde. Verzoekster bracht ook een stuk aan waarin zij verklaarde geen andere familie in België te hebben. Er blijkt voorts niet dat verzoekster en haar kind enig medisch probleem hebben dat door verweerder verkeerdelijk over het hoofd werd gezien. In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling(en) – worden vastgesteld.

3.2.2.4. De keuze die een bestuur maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

3.2.2.5. Verzoekster voert nog aan dat zij documenten aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat zij en haar echtgenoot een huurcontract ondertekenden en dat zij samenwoonden. Deze stukken doen evenwel geen afbreuk aan het feit dat zij in juni 2015 de echtelijke woonst verliet, dat zij haar echtgenoot beschuldigde van geweldpleging jegens haar en haar dochter, dat zij gedurende meer dan een jaar niet meer bij haar echtgenoot woonde of door hem werd bijgestaan en dat zij diende te worden opgevangen in een vluchthuis en diende te worden gesteund door het OCMW. Verzoeksters standpunt dat verweerder had dienen in aanmerking te nemen dat het slechts een tijdelijke feitelijke scheiding betrof kan niet worden bijgetreden. Toen verweerder de bestreden beslissingen nam had verzoekster reeds meer dan een jaar haar man verlaten en waren er geen aanwijzingen van een nakende verzoening. Het feit dat verzoekster stelt dat zij nu opnieuw een gezinsleven met haar echtgenoot heeft opgestart geeft geen aanleiding tot een andere conclusie. Zoals reeds gesteld kan de Raad slechts de situatie in aanmerking nemen zoals deze bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat verweerder onterecht haar gezinsleven niet in aanmerking nam. Op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen was er immers geen aangetoond gezinsleven.

Aangezien niet blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen enig gezinsleven had met haar echtgenoot diende verweerder uiteraard geen afweging te maken om na te gaan of er geen positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting op hem rustte om het gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot *“te handhaven en te ontwikkelen”*.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikels-gewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen gezinsleven kan hebben in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – dat in een gelijkaardige bescherming voorziet als artikel 8 van het EVRM – wordt niet aangetoond.

3.2.2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe een miskennis van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK